

i vort Land er en Mængde Mennesker, som sige, at Tiden er kommen til, at vi skulle have de store Skattespørgsmaal løste, om vi for Statsskatternes Vedkommende skulle blive ved i høj Grad at trække paa Landbruget alene eller søge en Beskatning ogsaa af Indkomsterne, og jeg tror, at Rigsdagen vilde træffe det rette, hvis den gik til en Løsning af denne Opgave. Men ligesom dette er min Overbevisning, er det ogsaa min Overbevisning, at en stor Del af Befolkningen vil give os Ret, som have sagt, at for at løse dette, bør der samtidig ske en Løsning af Brændevinsskattespørgsmaalet. Jeg ved vel, at der er mange, der tale om, at dette skulde ikke være et populært Lovforslag, men jeg tror som sagt, at den største Del af den Befolkning, som vi have at se hen til, vil give os Medhold, som virke for, at dette Spørgsmaal ogsaa kunde blive løst. Jeg holder mig saa meget mere forvisset derom, som det ikke er længere siden end i 1890, da disse Sager vare til Forhandling i Landstinget, at hele Udvalget — altsaa ogsaa de Mænd, der repræsenterer den anden Side af Tinget — var enigt om, at der burde gennemføres en Brændevinsskat, og Divergensen stod den Gang imellem, om Skatten skulde være 70 Øre eller 1 Kr. pr. Pot. Derimellem maatte der vel kunne findes en Vej, og jeg har vel Ret til ogsaa i denne Forbindelse at minde om, hvad der for øvrigt er en kendt Sag, at medens vi her i Danmark paa dette Omraade staa med en Skat af 18 Øre pr. Pot, er Skatten — for ikke at tale om England, hvor den er oppe paa 3 Kr. — i det Land som staa os nærmest, nemlig Sverige, 97 Øre pr. Pot. Hyad enten man nu siger, at vi ad denne Vej ville naa en Bekæmpelse af Onder, som vi alle gerne ville bekæmpe, eller man ikke vedkender sig en saadan Opfattelse, synes jeg, at alle maa kunne bøje sig for, at en Lovgivning, som gik i den Retning, vilde være rigtig. Derfor maa jeg i denne Forbindelse betone, at ogsaa dette er, forekommer det mig, en Opgave, som det vilde være lykkeligt, om Rigsdagen kunde løse. Det tredje Lovforslag, som ligger for, angaar jo Ordningen af Skatterne lige over for Kommunerne. Det behøver jeg intet Ord at spille paa, da vi jo alle erkende, at det vilde være ønskeligt, om der kunde gives Kommunerne nogen Lettelse i de Byrder, som nu hvile paa dem. Endelig kommer som det fjerde Lovforslag i Bundtet Toldlovsforlaget. Jeg tager dem sammen, thi jeg

tror, at heller ikke Toldloven kan gennemføres uden ved Hjælp af en Brændevinsskattelev. Jeg tror, at vi paa Toldloven maa komme til saadanne Nedsættelser, at der fra Statens Side maa kræves Kompensation gennem en Brændevinsskattelev. Med Hensyn til det Skridt, som det andet Ting har gjort over for Forslaget om en Brændevinsskat, kan man finde det mere eller mindre rigtigt, at et saadant Lovforslag bliver liggende eller ikke bliver liggende. Der er andre Veje, som man kunde gaa i saa Henseende. I Fjor, da Indkomstskattelev var for her i Tinget, gjorde vi den ligesom til et Pendant til Brændevinsskattelev, idet vi sagde: Vi give en Indkomstskattelev, men kun fra det Tidspunkt, da Brændevinsskattelev træder i Kraft. I Folketinget har man foretrukket at gaa en anden Vej: Man vil ikke give Brændevinsskattelev fra sig, før man ser, hvorledes Toldloven bliver, men man har dermed ingenlunde sagt, hvad ogsaa den ærede næstsidste Taler (Madsen-Mygdal) bekræftede, at man ikke vil være med til at give en Brændevinsskattelev. Jeg maa derfor ogsaa paa dette Punkt tro, at vi staa lige over for en Kæde af Lovforslag, som det vil være en værdig Opgave for Rigsdagen at føre igennem, og jeg synes, at intet vilde være lykkeligere, end om vi ved den Maade, hvorpaa vi tage paa disse forskellige Sager, kunde bidrage til, at der dog en Gang kunde komme til Eksistens her i Landet et betydeligt Lovgivningsarbejde paa betydelige Omraader, som Rigsdagen havde samlet sig om. Jeg tror ikke, lige saa lidt som andre Talere, at det vil være nødvendigt, at der paa sædvanlig Vis opstilles store Fordringer, som man saa lader komme til Afgørelse i Fællesudvalg. Ærede Medlemmer, som have mere Erfaring i saa Henseende end jeg, ville vide, at der som Regel ikke kommer noget ud deraf, og lykkes det at faa noget ud deraf, er det oftest noget daarligt. Lad os gøre fra vor Side, hvad vi formaa, til, at disse vigtige Love kunne komme til Eksistens paa en værdig Maade. Derved forstaar jeg, at man ogsaa fra den anden Side respekterer de Ønsker, som fra vor Side udtales med Hensyn til disse Love. Naar vi komme til Forhandling om Indkomstskattelev, tør jeg paatage mig det Ansvar at sige, at det, som der er stillet op af Begrænsninger og Ønsker, er ikke andet, end hvad man fra den anden Side maatte kunne tiltræde. Lad os da ogsaa gøre